

# JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

## 6. Septiņas sērgas

### *DIEVA ATBILDE UZ CILVĒKU ĻAUNUMU*

Atklāsmes 15.-19. nodaļa

Liela daļa ļaužu spēj paciest un panest diezgan daudz, taču pienāk brīdis, kad viņi paši sev saka: "Nu gan vienreiz pietiek!" Tad viņi uz spiedienu reaģē, sāk aizstāvēties un cenšas nepieļaut vairs nekādu agresiju. Ja vieniem vairs nepastāv nekādas robežas, otriem beidzot ir tās jānosprauž un jāatbild uz pirmo pārkāpumiem.

Septiņas sērgas ir šāda atbilde, ar ko Dievs reaģē uz cilvēka neierobežoto ļaunumu. Jau tagad daudzi Dievam pieprasa enerģiski rīkoties, nemaz neiedomādamies, ka viņam to vajadzētu veikt arī attiecībā pret pašiem prasītājiem. Tomēr Kungs ir joprojām pacietīgs un mīlestībā aicina mūs atgriezties.

Atklāsmes grāmatā aprakstītie pēdējie notikumi atklāj, ka Dieva iejaukšanās tomēr ir nepieciešama. Ar septiņām sērgām viņš iznīcina pretkristīgo spēku un Bābeles valdīšanu, kas ilgi ir apspiedusi un vajājusi Dieva tautu. Jāņa aprakstītās ainas un notikumu attīstība atsauc atmiņā Vecās Derības laika piedzīvojumus.

***"Lieli un apbrīnojami ir tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi ir tavi ceļi, tu, kas esi ķēniņš pār tautām.***

***Kas gan lai nebītos, Kungs, un neslavētu tavu vārdu? Jo vienīgi tu esi svēts, visas tautas nāks tavā priekšā un pielūgs tevi, jo tavi taisnie spriedumi ir atklājušies"***

***(Atklāsmes 15, 3a un 4)***

### *UZVARĒTĀJU DZIESMA*

Atklāsmes 15: 2-4

#### ***Tēli un simboli:***

Stikla jūra (2. pants – Atklāsmes 4: 6)

Mozus dziesma (3. pants – 2. Mozus 14. nodaļa; 2. Mozus 15: 1–23)

Starpskatā pirms septiņu sērgu sākuma Jānis redz Dieva ļaudis stāvam pie Stikla jūras. Tātad uzticīgie atrodas pie Dieva troņa (salīdzini ar Atklāsmes 4: 6). Neskatoties uz visiem draudiem, viņi ir palikuši nelokāmi un nav zemojušies pretkristīgo spēku priekšā. Tāpēc viņi dzied Mozus dziesmu un Jēra dziesmu. Kad Ēģiptes valdnieks nevēlējās atbrīvot izraēliešus no verdzības, viņš kopā ar savu tautu tika nospiests ceļos ar desmit sērgām (2. Mozus 7-12). Tas viņam beidzot lika Izraēlu atbrīvot. Taču drīz vien pēc tam faraons savu lēmumu nožēloja un kara ratos dzinās pakal atbrīvotajai tautai. Jūrā Dievs Ēģiptes valdniekam vēlējās pasniegt beidzamo mācību stundu.

Tāpēc Dievs ar stipra austrumu vēja palīdzību lika jūrai atkāpties, lai izraēlieši varētu aizbēgt līdz pretējam krastam. Kad Ēģiptes kara rati mēģināja viņiem sekot, pēc Mozus rokas dotā signāla Kungs pavēlēja ūdenim atplūst atpakaļ, tā ka visi ēģiptiešu kareivji noslīka.

Tieši tāds pat būs izglābto piedzīvojums pasaules vēstures beigās. Dievs tos atbrīvos no pretkristīgo spēku varas. Ar septiņu sērgu palīdzību viņš šo ļauno varu noliks pie vietas un vajātos pārvedīs Stikla jūras otrā pusē – savā svētnīcā uz “Debesu Ciānas kalna”. Kā to Atklāsmes grāmata tālāk apraksta, viņu ienaidniekiem būs jāmirst. Atskatoties uz šo notikumu, izglābtie tāpēc varēs teikt, ka Dieva rīcība ar septiņām sērgām un tiesas spriedumu ir bijusi pareiza (Atklāsmes 15: 3-4).

Pāvils uzsver, ka izraēliešu piedzīvojums atkārtojas ikviena kristieša dzīvē (1. Korintiešiem 10: 1-4). Ceļš caur Sarkano jūru aino kristību, kurā ir apbedīti visi mūsu grēki. Sātans vairs nespēj mums nodarīt neko ļaunu. Kristus viņu ir sakāvis. Tāpēc arī izglābtie pie Dieva troņa dzied Jēzus Kristus – grēka, nāves un velna uzvarētāja – dziesmu. Viņi tagad var atviegloti ievilkt elpu, jo no šī brīža tiem vairs nebūs jācieš.

Laikā, kad septiņi eņģeļi pār pasauli izlej septiņus zelta kausus ar Dieva dusmām, izglābtajiem šī cerība ir ļoti nozīmīga. Līdzīgi Izraēla ļaudīm senajos laikos, Dieva ļaudis pašus šīs sērgas neskars. Dievs viņus ir iezīmējis kā savu īpašumu, un tie atrodas viņa aizsardzībā (salīdzini ar 91. psalmu). No otras puses, tos, kuri pakļāvušies Bābelei, šīs sērgas piemeklēs (Atklāsmes 18: 4).

## *PĀRDOMĀM*

Vai mani piedzīvojumi ar Dievu pilda mani ar tādu sajūsmu, ka es vēlos par to stāstīt citiem?

## *PIRMS PASAULES VĒSTURES “KĀRŠU ATKLĀŠANAS”*

Atklāsmes 15: 1, 5-8

### ***Tēli un simboli:***

Cita zīme debesīs (1. pants – Atklāsmes 12: 1, 3)

Viņa svētnīca debesīs (5. pants – 4. Mozus 1: 50)

Tīrs, spožs audekls; zeltītas jostas (6. pants – Atklāsmes 1: 13 un 19: 8)

Dievnams pildījās ar dūmiem (8. pants – 1. Ķēniņu 8: 10, 11)

Redzējis debesīs Jēzus Kristus draudzi un tās vajātāju sarkano pūķi (Atklāsmes 12: 1-4), Jānis ierauga septiņus eņģeļus ar septiņām sērgām. Trešā zīme debesīs ir Dieva atbilde uz viņa draudzes vajāšanu – pretkristīgo varu sodīšana.

Septiņi eņģeļi savu darbu uzsāk, iziedami no atvērta dievnama. Runājot par kopsakaru, vīzija nekavējoši seko Atklāsmes 11: 19 aprakstītajiem notikumiem (salīdzini arī ar Atklāsmes 16: 17-21). Starp tiem esošās parādības apraksta, kā reliģiskie un politiskie spēki vajā Jēzus Kristus draudzi visā vēstures gaitā līdz pašam laiku beigām. Šādi kļūst skaidrs, kāpēc Dievam beidzot jāiejaucas un jāsuāta septiņas sērgas.

Jānis dievnamu nosauc par “derības telti”. Tajā laikā ar *derību* ļaudis saprata Dieva likumu, jo baušļos Dievs izsaka savu gribu attiecībā uz cilvēkiem. Tie atradās derības šķirstā – Dieva troņa simbolā. Likuma pamatā ir žēlastība (Derības šķirsta žēlastības vāks) un taisnība (desmit baušļi iekšā šķirstā). Tādēļ Izraēla pirmā svētnīca tika saukta arī par likuma mājokli.

Septiņas sērgas nav aklu Dieva dusmu zīme, drīzāk to varētu saukt par viņa taisnīguma izpausmi. Atkal un atkal mīlestībā un pacietībā aicinājis cilvēkus uz grēku nožēlu, Dievs tagad noslēdz žēlastības laiku. Tāpēc šajā laikā vairs neviens nevar ieiet Debesu dievnamā, lai saņemtu piedošanu un salīdzināšanu. Acīmredzami šis ir Jēzus Kristus augstā priesterā pienākumu pildīšanas noslēgums.

Septiņi eņģeļi valkā Jēzum Kristum līdzīgus tērpus. Tīrais linu audekls aino Jēzus taisnību. Zelta kausi Izraēla svētnīcā tika lietoti dzeramo upuru pienešanai. Tā kā bezdievīgie ir izlējuši Kristus sekotāju asinis (Atklāsmes 16: 4, 6), pār viņiem tagad no samierināšanas traukiem tiks izlietas sodības. Septiņas sērgas ir taisnīgas: cilvēki samierināšanos (salīdzināšanu) nevēlas; tie drīzāk cenšas iznīcināt Dieva draudzi. Tādēļ arī spriedums nāk no žēlastības un samierināšanas vietas. Dievs ir ne tikai mīlestība, bet arī taisnība.

## PĀRDOMĀM

Vai es apzinos, ka pienāks brīdis, kad Jēzus Kristus teiks: “Atvaino, ir par vēlu!” Ko tas man nozīmē?

## SEPTIŅAS SĒRGAS

### Atklāsmes 16. nodaļa

Daudzi Bībeles skaidrotāji septiņās sērgās saskata tikai septiņu tauru notikumu savādāku aprakstu. Taču jāievēro, ka debesu atvēršanās notiek septiņu tauru beigās, bet saistībā ar sērgām tas rādīts sērgu virknes sākumā. Turklāt sods septiņu tauru laikā tika atšķaidīts ar Dieva žēlastību, bet tagad tas tā vairs nav (salīdzini ar Atklāsmes 14: 9-10). Tātad šeit mums ir darīšana ar ātri un bez žēlastības notiekošu procesu īsi pirms pašas Jēzus Kristus otrās atnākšanas.

Lielākā skaidrotāju daļa septiņas sērgas izprot kā burtisku aprakstu – beigu laika ļaudis varētu ciest no ekoloģisku problēmu izraisītām neārstējamām ādas slimībām; visi ūdeņi būtu tik

piesārņoti, ka ieguvuši miruša cilvēka asiņu krāsu; ozona slāņa iznīcināšanas rezultātā saule varētu kļūt neizturami dedzinoša; pēc tam pasaule iegrimtu vulkānu izvirdumu vai atomsprādzienu izsauktā tumsā, kuru rada atmosfērā virpuļojošas putekļu un pelnu daļiņas; noslēgumā varētu izraisīties karš starp visām tautām, kura galvenā kauja notiktu Palestīnā, Jezreēlas līdzenumā.

Taču būsīm precīzi – šādas ekoloģiskas katastrofas un militārie konflikti ir cilvēces saprāta trūkuma sekas, bet septiņas sērgas ir tiešs Dieva sods, kurš uzticīgos neskar. Bez tam arī visi pārējie Atklāsmes grāmatas apraksti ir definēti tikai tēlainā ainojumā, tādēļ šo atklāsmi uztvert tikai un vienīgi burtiski nav iemesla.

### *PIRMĀ SĒRGA: BRIESMĪGA UN ĻAUNDABĪGA ČŪLA*

Atklāsmes 16: 1-2

#### ***Tēli un simboli:***

Zeme (2. pants – Atklāsmes 12: 9; 13: 8, 11-14; 17: 2, 5, 18)

Briesmīga un ļaundabīga čūla (2. pants – 5. Mozus 28: 27, 35; 2. Laiku 26: 16-21)

Pirmais eņģelis izlej savu trauku uz zemi. Tā ir pretkristīgo spēku ietekmes sfēra, vieta, kur valda un gūst sekotājus pūķis, zvērs no jūras un no zemes izkāpušais zvērs, Bābeles teritorija. Tāpēc pirmā sērga ķers tikai šos ļaudis – kuriem ir no jūras nākušā zvēra zīme un kas pielūdz viņa tēlu. Tie ir pakļāvušies Romas garīgās vadības un Amerikas politiskās pārvaldes uzturētajai pasaules reliģijai. Viņi atbalsta šos spēkus, vajājot ļaudis, kuri pakļaujas vienīgi Bībelei, savai sirdsapziņai un ticībai. Tādēļ Dievs tagad iejaucas un vajātājus aptur.

Vecās Derības laikos čūlas un lepru (spitālību) bieži uzskatīja par Dieva sodu nepaklausīgajiem un zaimotājiem. Piemēram, ķēniņš Uzijāhu kļuva spitālīgs, gribēdams dievnamā veikt priesteru pienākumus, kas viņam nebija ļauts. Šo ādas slimību uztvēra kā Dieva sūtītu sērgu. Tās dēļ viņš “ar skubu tika izvests” no dievnama, kā arī zaudēja valsts pārvaldīšanu (2. Laiku 26: 16-21).

Uz šāda piemēra pamata varam uzskatīt, ka beigu laikā pretkristīgie spēki un to atbalstītāji tiks sodīti ar līdzīgu sērgu un ka arī viņi tiks uz mūžīgiem laikiem izraidīti no Debesu valstības dievnama. Tādēļ, ka viņi Jēzus Kristus zīmoga vietā ir izvēlējušies zvēra zīmi, tie tiks iezīmēti kā ļaudis, kuri nolemti nāvei un mūžīgās dzīvības nesaņemšanai. Visus, kuri to saprot, pārņem izmisums un bailes, jo viņiem ir bijis sasolīts kaut kas cits. Ar pirmo sērgu Dievs sāk iezīmēt atšķirību starp saviem sekotājiem un pretkristīgajiem spēkiem.

### *OTRĀ SĒRGA: JŪRA TOP KĀ MIROŅA ASINIS*

#### ***Tēli un simboli:***

Jūra (3. pants – Atklāsmes 17: 15)

### Miroņa asinis (3. pants – Atklāsmes 17: 6)

Ar otro sērgu bezdievīgie saņem tādu pašu likteni, kā līdz šim nokautie vajātie uzticīgie: tautu jūra zaudē krāsu un izskatās kā miruša cilvēka asinis. Asinis un pērkonis iezīmē vispasaules valdību, no kuras tika gaidīta visu tautu apvienošana miera un labklājības vārdā. Cilvēki aptver, ka pretkristīgo spēku solījumi ir bijuši nepamatoti un tukši. Vajājot “nemiera cēlājus”, kuri atteikušies šiem spēkiem pakļauties, pasaule un cilvēce nav kļuvušas ne grasi labākas.

Vēsture mums to jau ir mācījusi vairākas tūkstošgades – ja kāds iedomājas, ka pasauli var darīt labāku, nokaujot tirānus, teroristus, viltus mācītājus, ķecerus un neticīgos, tad patiesībā viss izvērsas pilnīgi otrādi. Šādā veidā mēģinot atrisināt mūsu planētas problēmas, mirst mīlestība, prieks, miers un cerība, un zeme tiek pārvērsta par šausmu vietu.

### *TREŠĀ SĒRGA: DZERAMĀIS ŪDENS KĻŪST PAR ASINĪM*

Atklāsmes 16: 4-7

#### ***Tēli un simboli:***

Upes un ezeri (4. pants – Psalmi 1: 3; Jāņa 7: 37-39; 4: 10, 14; Atklāsmes 17: 2)

Līdzīgi kā trešās taures gadījumā, arī trešā sērga skar upes un ūdens avotus. Līdz šim Bābeles mācības ļaudīm ir šķitušas kā dzīvs ūdens, kas spēj veldzēt viņu garīgās slāpes. Īstenībā viņi ir ar tām saindējušies kā ar vīnu, nespējot vairs izšķirt Bībeles patiesību. Šīs doktrīnas tagad tiek pārvērstas asinīs. Šeit ar asinīm nav domāts parastais Bībelē lietotais simbols – dzīvība un salīdzināšana. Šajā gadījumā tā ir norāde uz kaut ko mirušu – un mirusi ir dzīvā ticība Dievam, iepriecinošā vēsts par salīdzināšanu caur Jēzu Kristu un Svētā Gara ietekme.

Tādēļ ka cilvēki ir izlējuši uzticīgo ļaužu asinis, to uzskati tagad ir kļuvuši par asinīm: tie vairs nespirdzina kā ūdens, nereibina kā vīns, bet izraisa vienīgi nelabumu. Tā kā nekas cits tiem vairs nav atlicis, viņi turpina malkot šīs nepareizās doktrīnas.

### *CETURTĀ SĒRGA: SAULE DEDZINA CILVĒKUS AR LIELU KARSTUMU*

Atklāsmes 16: 8-9

#### ***Tēli un simboli:***

Saule (8. pants – Atklāsmes 12: 1; Maleahija 3: 20; Jāņa 8: 12)

Liels karstums (9. pants – Jēkaba 1: 11)

Kad apzināties, ka esam kaut ko izdarījuši nepareizi, mums kļūst karsti, un reizēm pat nosvīstam. Ceturtās sērgas laikā arī cilvēkiem kļūs karsti, kad evaņģēlija gaisma sadursies ar

viņu ļaunprātībām. Tiem, kuri evaņģēlijā sastapsies ar Jēzu Kristu un tā gaismā savas vainas atzīs un nožēlos, šī gaisma nesīs dzīvību, cerību un prieku (Jāņa 1: 4). Citiem evaņģēlijs būs nepanesams. Tas nevis sildīs viņu sirdis, bet dedzinās pašus.

Šajā laikā bezdievīgie vairs nevar panest labo vēsti par Jēzu Kristu, kaut arī antikrista “evaņģēlijs” viņiem ir kļuvis nebaudāms. Tāpēc viņi aiz naida zaimo Dievu un turpina viņam pretoties, lai gan tiem nav iespējams ne izdzēst no atmiņas Jēzus vārdus, ne no tiem aizbēgt. Dieva Vārds turpina viņus vajāt, lai kur tie arī nebēgtu, un jau izsaka par viņiem spriedumu: kā lielā karstumā novīst zāle, tā arī viņi ies bojā.

#### *PIEKTĀ SĒRGA: ZVĒRA VALSTĪBA KĻŪST APTUMŠOTA*

Atklāsmes 16: 10-11

##### ***Tēli un simboli:***

Zvēra tronis (10. pants – Atklāsmes 4: 2)

Tumsa (10. pants – Amosa 8: 9, 10-14)

Atklāsmes grāmatas centrālais tēls ir Dieva tronis. Ap to kā centrālo punktu griežas visi pasaules notikumi. Tam pretstatā zemes ļaudīm šķiet, ka viss rotē ap zvēra troni jeb valdīšanu. Glābšana šķietami plūst no Romas, kaut arī šī vara ir tikai cilvēcīga. Vēstures gaitā cilvēki bieži ir krituši šajos maldos – no senajās impērijās piekoptās “dievišķo” ķēniņu pielūgšanas un godāšanas līdz sevis pakļaušanai it kā patiesā Dieva ieceltajiem pārstāvjiem.

Piektās sērgas laikā zvēra valstība tiek aptumšota. Cilvēki neredz ne tikai no Dieva troņa plūstošā evaņģēlija izstaroto gaismu, bet arī no zvēra troņa nespīd nekāda cerība. Tiem vairs nav atrodams nekas, kas dotu dzīvei jēgu un drošību par rītdienu. Tas viņus ierauj bēdās un izmisumā. Tie vairs arī nevar atrast atpakaļceļu pie Jēzus. Debesu salīdzināšanas vieta viņiem ir slēgta.

Normālos apstākļos tumsa nav sāpīga, taču tad, kad cilvēki saprot savas ar tādu dedzību aizstāvētās dzīves pārliecības nepareizumu, rodas pat fiziskas sāpes. Ir biedējoši aptvert, kā dzīve tagad turpināsies, jo nākotne kļuvusi tumša un neskaidra. Ļaudis vairs neapbrīno no jūras izkāpušo zvēru un arī to nepielūdz, jo viņa valdīšana ir ieegrūsta tumsā. Augsto priesteru un pasaules garīgo tēvu vara šķiet šķobāmies, un izskatās, ka tā tūlīt kritīs.

Pirmās četras sērgas tika izlietas pār pretkristīgās varas pārvaldībā esošajiem ļaudīm, lai tie varētu apšaubīt savu pārliecību un atzītu, ka ir pievilti un ka nākotnē tos sagaida kaut kas šausmīgs. Piektā sērga ir vērsta pret pašu politiski reliģisko sistēmu, kurai pakļāvušies visi politiķi kopā ar savām tautām, un pamatīgi to sašūpo.

#### *PĀRDOMĀM*

Vai es cieši tuos pie savas pārliecības un ieradumiem, pat ja tie dara mani nelaimīgu un neved tuvāk Dievam? Kādēļ man ir grūti šādus uzskatus mest pār bordu, lai to vietā iegūtu jaunu un pozitīvu pārliecību?

## *SESTĀ SĒRGA: ARMAGEDONA*

Atklāsmes 16: 12-16

### ***Tēli un simboli:***

Eifratas upe un Bābele (12. un 19. pants – Jeremijas 51: 6-19; Atklāsmes 17: 1, 5, 15)

Austrumu ķēniņi (12. pants – Jesajas 41: 2, 25; 55: 24-45; Ecehiēla 43: 2; Atklāsmes 19: 11-16)

Vardes (13. pants – 2. Mozus 8: 1-3; Psalmi 78: 20)

Drēbes (15. pants – Atklāsmes 3: 5; 19: 8)

Armagedona (16. pants – 1. Ķēniņu 18; Atklāsmes 19: 19)

Sestā sērga īpaši bieži tiek skaidrota ļoti nepamatoti – piemēram, visas pasaules armijas sadursies drausmīgā tautu cīņā Izraēlas teritorijā esošajā Jezreēlas līdzenumā, un tā būšot Armagedonas kauja. Taču šāda sadursme ielejā līdzās Karmela kalnu grēdai nav iespējama ne tik vien mūsdienu kara tehnoloģiju dēļ, bet tā arī nav saskaņā ar Atklāsmes grāmatas simboliku.

Sestajā sērgā kopā saplūst dažādi Bībeles tēli un notikumi. Reiz jau Eifratas upe ir izžuvusi, lai ķēniņi no austrumiem spētu iekarot seno Bābeli. Šo notikumu pravietis Jesaja paredzēja 150 gadus pirms tā notikšanas (Jesajas 41: 2, 25; 44: 24-45: 1). Jesaja ir minējis dažas pārsteidzošas detaļas: kāds ķēniņš nāks no saules lēkta puses (austrumiem) un no ziemeļiem (tas nozīmē – no augšas, no Dieva) un iekaros Bābeli. Viņš atbrīvos Dieva tautu un atļaus tai doties uz Jeruzālemi, lai tur atjaunotu sagrauto dievnamu. Šī ķēniņa vārds ir Kīrs, un tas nosaukts par “Svaidīto” (ebrejiiski Mesija, grieķiski Kristus), jo viņš ir darbarīks Dieva rokā. Viņa priekšā ūdeņiem vajadzēja izsīkt un vārtiem palikt neaizslēgtiem.

Persijas ķēniņš Kīrs ar saviem augstmaņiem 538. gadā pirms Kristus patiešām iekaroja Bābeli. Viņš Eifratas upi uz īsu brīdi pārvērsa par ezeru, tā ka straume gandrīz izsīka. Viņa pārsteigtie kareivji atklāja, ka ūdensceļu vārti šajā naktī ir atvērti un sargi piedzērušies, tā ka iekļūšana pilsētā notika bez lielām kaujām. Kā Jesaja bija pravietojis, Kīrs izraēliešu trimdiniekiem dāvāja brīvību un ļāva tiem atjaunot Jeruzālemes templi.

Atklāsmes grāmatā šis vēsturiskais notikums ir izmantots kā beigu laika notikumu ainojums. Sestās sērgas laikā jaunā Bābele zaudē savu ietekmi uz tautām, un tās viņu vairs neatbalsta (notiek Eifratas upes izžūšana). Šādi tiek sagatavots ceļš Jēzum Kristum, kurš nāk no Debesīm kopā ar eņģeļu augstmaņiem atbrīvot savus ļaudis no pretkristīgo spēku varas un ņemt tos uz debesu Jeruzālemi, Dieva templi.

Kad ļaudis atskārš, ka ir pievilti, nesvētā trīsvienība vēlreiz cenšas nostiprināt savu varu. Tā aicina ļaudis izšķirties, ar to parādot, ka viņi patiešām pārstāv it kā patieso ticību.

Jānis redz trīs nešķīstus jeb dēmonu garus nākam no pūķa, jūras zvēra un zemes zvēra mutes. Zemes zvērs šeit ir nosaukts par viltus pravieti, jo tas darbojas kā jūras zvēra runātājs un pārstāvis. Šie dēmoni jeb kritušie eņģeļi izskatās kā vardes. Ēģiptes otrajā sērgā tautu mocīja vardes. Tā bija ironija no Dieva puses, jo ēģiptieši vardes pielūdza kā svētus dzīvniekus. Tādā veidā cilvēkus mocīja viņu pašu “dievi”. Lai gan faraona burvji spēja imitēt šīs sērgas rašanos, tā

bija pēdējā mocība, kuru viņi it kā atdarināja. Arī trīs dēmonu gari ir pēdējais pretkristīgo spēku pievilšanas darbs cilvēces vēsturē.

Vardēm līdzīgie gari nāk no triju varu mutes. Runa ir par īpašiem vēstījumiem, kam ar retoriku un pavadošajiem brīnumiem vajadzētu ļaudis pārliecināt. Tie pretojas no Dieva mutes nākošajam dzīvību dodošajam vārdam (Mateja 4: 4) un ir pretmets triju eņģeļu vēstīm (Atklāsmes 14: 6-12). Attieksme pret šiem gariem ir cieši saistīta ar pielūgsmes jautājumu. Trīs eņģeļi ir aicinājuši ļaudis pielūgt Radītāju, kamēr trīs kritušie eņģeļi mudina pielūgt radījumu, no jūras nākušo zvēru.

Pūķis, jūras zvērs un zemes zvērs pārstāv pretkristīgo spēku trīs šķautnes – okulto, reliģisko un politisko. Tie visiem pieejamiem līdzekļiem vēlas atjaunot savu varu, ko iedragājušas šīs sērgas. Šī iemesla dēļ kritušie eņģeļi cilvēci aicina uz Armagedonu (16. pants; burtiski: “Un ķēniņi tika sapulcināti vietā, ko ebrejiski sauc Armagedona”).

Pirms dramatisko notikumu apraksta turpināšanas Jānis iestarpina Jēzus Kristus brīdinājumu un vienlaikus arī apsoliņumu. Pat zemes vēsturei skaidri un redzami tuvojoties noslēgumam, lielākajai cilvēces daļai Jēzus nākšana tomēr ir negaidīta, tāpēc laimīgi ir tie, kas tērpušies Kristus taisnības drēbēs un tādēļ spēj pastāvēt Dieva priekšā.

Vārds *Armagedona* nozīmē *Megido kalns*. Šeit drīzāk ir domāta nevis nenoziņīgā, ap 8 hektāriem lielā Vecās derības laikos celtā pilsēta, bet gan Karmela kalnu grēda, kuras pakājē šī pilsēta atradās. Reiz šeit jau ir notikusi viena no Dieva tiesām (1. Ķēniņu 18. nodaļa), tāpēc tā ir saistīta ar Dieva varas un pielūgšanas jautājumu: kurš ir patiesais Dievs, un kuras ļaužu grupas pusē viņš ir nostājies?

Toreiz ķēniņiene Īzebele, saules dieva Baāla virspriesteriene, ar sava vīra, ķēniņa Ahāba, palīdzību Izraēlā bija ieviesusi savu reliģiju. Tikai ļoti nedaudzi izraēlieši turpināja pielūgt Jehovu, par ko tika nežēlīgi vajāti. Jaunā reliģija tika uzturēta ar šķietamu brīnumu un politiska spēka palīdzību.

Taču pēc tam Dievs veselus trīs gadus neļāva līt lietum. Diena pēc dienas no debesīm karsēja saule, visu dedzinot tā, ka ļaudis galīgi izmisa, un tiem vairs nebija pārliecības, ka ir vērts kalpot saules dievam Baālam. Tomēr ķēniņš Ahābs šajā postā par vainīgu uzskatīja pravieti Eliju.

Pēc trīs gadu sausuma Elija visu tautu sapulcināja Karmela kalnā. Tika uzcelti divi altāri – viens Baālam, otrs Jehovam. To, kurš aprīs uz altāra uzlikto upuri ar uguni no debesīm, izraēliešiem vajadzētu izvēlēties par patieso Dievu un viņam kalpot. Saules dieva priesteri netika uzklauti, kaut gan viņu saucieni atskanēja visas dienas garumā. Taču pēc īsas Elijas lūgšanas no debesīm krita uguns un aprija ūdenī mirstošo upuri kopā ar altāri. Visi ļaudis sajūsmā sauca: “Kungs tiešām ir Dievs!” un sveica Eliju kā viņa pravieti.

Pretkristīgie spēki – sātans (saules dievs Baāls), baznīca (virspriesteriene Īzebele) un valsts (ķēniņš Ahābs) – arī apliecina sevi par patiesu un visus ļaudis aptverošu reliģiju, vajādami dažus Jēzus Kristus sekotājus. Tāpat kā Elijas laikā, arī tagad debesis ir aizslēgtas – Dievs vairs neatbild uz pasaules ļaužu lūgšanām, un par to tiek vainoti uzticīgie.

Pēc piektās un sestās sērgas vairs ne Dievs ir tas, kurš aicina cilvēkus izšķirties – viņa aicinājums ir jau izskanējis triju eņģeļu vēstīs. Tagad pieņemt lēmumu aicina pretkristīgie spēki. Tie vēlas parādīt, ka viņu vispasaules reliģija ir patiesā ticība un ka nepaklausīgie “fundamentālisti” neļauj uz zemes valdīt mieram, attīstībai un labklājībai. Šo notikumu simbolizē “Megido kalna” tēls.

Armagedona nav īpaša vieta uz zemes, bet gan pasaules mēroga aicinājums izvēlēties kalpot no jūras nākušajam zvēram. Šo aicinājumu atbalsta pūķa veikti okulti brīnumi, kas tiek pasniegti kā dievišķas zīmes, un to izplata ar politiska spēka palīdzību (zemes zvērs). Vieni tiek pārliecināti, bet citi piespiesti piedalīties. Varai ir vienalga, kas cilvēkus mudina izšķirties – ticība, bailes vai savtīgs aprēķins. Ikvienam, kurš atsakās pakļauties un vēlas palikt uzticīgs Jēzum Kristum, tiek pasludināts nāves spriedums (salīdzini ar Atklāsmes 13: 15 un Daniēla 3. nodaļu).

### *SEPTĪTĀ SĒRGA: BĀBELES SODĪŠANA*

Atklāsmes 16: 1-2

#### ***Tēli un simboli:***

Bābele (19. pants – Atklāsmes 17. nodaļa)

Tautu pilsētas (19. pants – Atklāsmes 3: 12; 1. Mozus 19: 19-20)

Kalni (20. pants – Psalmi 15; 68: 17; 121; Atklāsmes 6: 14)

Ikviens sala (20. pants – 1. Mozus 10: 5; Jesajas 42: 4, 12; Atklāsmes 6: 14)

Liela krusa (21. pants – Psalmi 78: 47; Ecehiēla 13: 10-14; Atklāsmes 11: 19)

Nesvētā trīsvienība savos plānos ir pārrēķinājusies. Dievs neapstiprina savu klātbūtni pie viņiem ar pārdabīgiem brīnumiem. Beigu laika pretkristīgie spēki sabruks līdzīgi Ahābam, Īzebelei un Baāla priesteriem, kuri veltīgi cerēja uz kādu zīmi no saules dieva, lai vēlreiz noturētu tautu nedalīti uzticīgu savai reliģijai. Viņu vara vairs nevieno ļaudis labi nostādītājā sistēmā, lai uz mūžiem atbrīvotos no nevēlamajiem uzticīgajiem – tā sašķeļas.

Iemesls ir Dieva balss, kura septītās sērgas laikā pasludina zemes vēstures beigas. Ar vārdiem: “Ir piepildīts!” sākas neiedomājamas katastrofas – trokšņi, zibeņi un pērkoni, liela zemestrīce un krusa ar milzīgiem ledus bluķiem (salīdzini ar Atklāsmes 11: 19). Arī tas ir Dieva sprieduma izpausme: balsis paziņo spriedumu, zibeņi un pērkoni pauž viņa varu un godību. Nevienš vairs neuzdrīkstas apšaubīt Dieva lēmumu taisnīgumu. Dieva varenības un viņa godības priekšā ikvienam radījumam ir jāpaliek klusu.

Zemestrīce pasauli satricina ne tikai ar saviem postījumiem – satricināti tiek arī cilvēki: viss, kam tie līdz šim ir ticējuši un pārliecināti aizstāvējuši, kas tos ir balstījis un devis dzīves jēgu, tagad pilnīgi sabrūk. Dzīve ir kļuvusi par drupu kaudzi, un nākotne rādās visai drūma. Ļaudis ir neapmierināti, izmisuši un bez jebkādas cerības, turklāt tagad tie saprot, ka ir maldināti un pievilti. Tie savas dusmas vairs nevērš pret Dieva uzticīgajiem, bet pret pašu Bābeli (Atklāsmes 17: 16). Savā naidā tie šo sistēmu iznīcina. Bābele tāpēc sadalās trijās daļās, pilnībā zaudējama savu varu un ietekmi.

Vecās derības laikos pilsētas bija patvēruma simbols (1. Mozus 19: 19-20). Tās veidoja mazas valstiņas, kuras vadīja pilsētu ķēniņi. Atklāsmes grāmatā minētās tautu pilsētas aino zemes

politisko varu. Lielajā zemestrīcē krīt arī pārvaldes sistēma, kas bijusi vienota Romas un Amerikas vadībā.

Kalnu un salu pazušana attiecas uz Atklāsmes 6: 14-17 minētajiem notikumiem. Vecajā derībā kalni bieži tika identificēti ar reliģijām (dievu sēdekļi, Ciānas kalns kā Dieva mājoklis). Tādā pat nozīmē arī kristīgās draudzes līdz šim ir sēdējušas troņos kā kalni, pārvaldot cilvēku dzīvi. Septītās sērgas laikā tās savu varu zaudē – tāpat kā pagānu reliģijas, kas šeit simbolizētas ar salām.

Cilvēki nemītīgi Dieva priekšā ir centušies attaisnot savu uzvedību un grēkus, taču paštaisnība ir tikai kā nobalsināta māla siena (salīdzini ar Ecehiēla 13 10-14). Septītās sērgas laikā šīs sevis taisnošanas sienas smalkās drumslās sasitīs talantu smagi krusas graudi. Neviena cilvēks nespēs attaisnot Dievam savus netaisnos darbus, nedz viņa priekšā pastāvēt. Antikrista atbalstītāji ir nežēlīgi vajājuši Jēzus Kristus sekotājus. Tie ir bijuši pārliecināti, ka rīkojas pareizi un atbilstoši Dieva gribai, patiesībā mīdīdami kājām Dieva likumus (salīdzini ar Apustuļu darbos 23: 3). Taču tagad, lai gan vairs nespēdami pastāvēt uz savu taisnīgumu, tie nenovēršas no ļaunajiem darbiem, bet sāk zaimot pašu Dievu.

Uzticīgie šajā laikā atrodas Dieva aizsardzībā. Viņi ir apgērību Jēzus Kristus taisnību kā baltas drēbes un staigā tajā. Tāpēc Dieva priekšā viņi var pastāvēt. Uz tiem ir Dieva zīmogs, nevis zvēra zīme (Atklāsmes 6: 17; 7: 3; 13: 16). Jēzus Kristus viņus ir iezīmējis kā savu īpašumu. Septītā sērga tiem nav nekas biedējošs: viņi redz, ka atbrīvošana ir jau ļoti tuvu. Tas, kas citos sēj bailes un trīsas, viņos izsauc prieku un līksmību.

## *PĀRDOMĀM*

Vai man šie pasaules vēstures pēdējie notikumi ir kaut kas šausminošs vai arī kā cerības zīmes?

## *BĀBELE, NOSLĒPUMAINĀ VARA*

Atklāsmes 17: 1-18

Bābele (Babilonai) Bībelē ir nozīmīga loma – no pirmās grāmatas līdz pašai pēdējai. Pilsētu dibināja Nimrods, cilvēces vēsturē pirmais valdnieks un tirāns (1. Mozus 10: 8-11). Bābeles leģendās viņš ir nosaukts par Gilgamešu un cilņos redzams kailām rokām nogalinām lauvas un citus mežonīgus dzīvniekus. Nimrods bija viens no Hāma pēctečiem, bet izraēlieši – Šēma pēcnācēji. Hamieši un semīti bieži viens pret otru izturējās naidīgi. Gan Bābele, gan Ninive – Nimroda būvētās pilsētas – vēlāk kļuva par Dieva tautas apspiedēju centriem.

Bābeles iedzīvotāji savu pilsētu uzskatīja par debesu kopiju, tāpēc tai deva nosaukumu *Bab-ilu* – “Dievu vārti”. Bābeles torņa būvēšanas apraksts atklāj, ka šie ļaudis patiešām vēlējās izveidot savienojumu ar debesīm (1. Mozus 11: 1-8). Viņu galvenās vēlmes bija aizsardzība pret iespējamām plūdiem, gods, slava un cilvēces vienotība. Taču Dievs iejaucās, sajaukdams ļaužu valodu un gādādamas par to izklīdināšanu pa visu zemes virsmu. Bābeles jeb Babilonas vārda nozīme tādēļ ir saistāma arī ar babiloniešu vārdu *babalu*, kas nozīmē “izkaisīt, izkaisināt”. Izraēlieši pilsētas nosaukumu saistīja ar ebreju vārdu *balal* – “sajaukt, apmulsināt”.

Bābeles torņa celtniecības apraksts ir līdzība cilvēces centieniem pēc varas un drošības, pasaules tieksmei pēc vienotības un ļaužu mēģinājumiem iegūt glābšanu. Taču visi mūsu centieni nokļūst pie Dieva no tās vietas, kur atrodamies, ir lemti neveiksmei jau no paša sākuma – gluži tāpat, kā pasaules impēriju radīšana ar vienu politisko un reliģisko valodu drošības un miera nodrošināšanai.

Vēlāk Babilona kļuva par galvaspilsētu Babilonijas impērijai, kura savas pretenzijas uz varu izpleta arī pār Dieva tautu, aizveda to verdzībā, vēlējās tai uzspiest savu dzīvesveidu un reliģiju, draudot ar nāvēssodu sadedzinot (Daniēla 1: 1, 2; 3: 1-20). Taču Dievs Bābelei atņēma varu. Pēc Persijas valdnieka Kīra uzvaras Bābele lēni, bet stabili gadsimtu gaitā zaudēja savu nozīmību, līdz beidzot iedzīvotāji šo pilsētu pameta.

Jaunās Derības laikos Romas pilsēta tika uzskatīta par “jauno Bābeli” (piemēram, 1. Pētera 5: 13). Romieši, gluži kā savos laikos Bābeles valdnieks, beidzot iznīcināja Jeruzālemes pilsētu un Dievnamu, aizveda visus jūdus projām no Palestīnas un, piedraudot ar nāvi, centās tiem uzspiest savu reliģiju – imperatora kultu.

Visbeidzot, vajātie viduslaiku kristieši Bābeli saskatīja garīdznieku Romā, jo šī sistēma draudēja ar mocībām un nāvi tiem, kuri atteicās pakļauties pāvesta garīgajai un politiskajai varai, apšaubīdami nebībeliskās tradīcijas un baznīcas mācības.

Bābeles iedzīvotājiem pilsēta bija pasaules centrs. Šeit notika valsts plānošana, ekonomikas vadīšana, tika ietekmēta mākslas pasaule un noteikta reliģija. Pilsēta piešķīra atpazīstamību, drošību un aizsardzību. Šeit tika izdoti likumi un skaidrots, kas ir labs un slikts, kas ir pareizi un nepareizi. No šejienes tika vajāti cilvēki, kuri neiekļāvās lietu kārtībā, kas bija atšķirīgi un šķietami apdraudēja vispārējo labklājību.

Atklāsmes grāmata rāda, ka līdz pat beigu laikam cilvēki nespēs atvadīties no “Bābeles”. Jau šodien mēs runājam par jauno pasaules kārtību un globalizāciju. Mēs meklējam garīgu vadītāju, kurš apvienos pasaules reliģijas, un tāpēc raugāties uz Romu. Mēs gribam izveidot taisnīgu sabiedrību, kura nodrošinātu cilvēku iekļūšanu debesīs un vienotu ļaudis, lai tie runātu vienā politiskajā un reliģiskajā valodā, aizkavējot cilvēces krišanu. Lai to sasniegtu, ikvienam ir jāiederas lietu kārtībā un nevienam nedrīkst izjaukt ierindu.

Tomēr vēsture rāda, ka šī cerība par vienotību un vispārēju mieru ir tikai utopija. Plašajā Romas impērijā par mieru cīnījās ar kariem – tika aizvestas verdzībā veselas tautas, bieži organizētas šaušalīgas kristiešu vajāšanas. Viduslaiku baznīcas teokrātija musināja ļaudis uz krusta kariem, ebreju grautiņiem, raganu medībām, biedēdama ar elles ugunīm; tā vajāja citādi domājošos kristiešus, dedzinot viņus inkvizīcijas sārtos. Arī Franču revolūcijai bija augsti ideāli – brīvība, vienlīdzība, brālība, bet asinis joprojām plūda straumēm. Komunisms vēlējās taisnīgu pasauli, taču tas noveda pie nāvēssodiem, nometnēm, kariem un verdzības, netaisnības un nabadzības. Līdzšinējie notikumi liek aizdomāties, kas mūs varētu sagaidīt, kad pasaule politiski un ekonomiski tiks pārkārtota, apvienojot to zem vienas vispasaules reliģijas.

Taču vēstures noslēgumā, līdzīgi kā tas bija Vecās derības laikos, par dievu vārtiem nosauktā Bābele tiks “sajaukta”, “izkaisīta”, līdz beidzot “izgaiss” – šoreiz uz mūžiem. Pilnīgāk par to skaidrosim Atklāsmes grāmatas 17. un 18. nodaļas apskatos. Šīs divas nodaļas izskaidro septīto sērgu un sniedz plašāku informāciju par Dieva draudzi vajājošajiem spēkiem. Īpaši skaidru “meklējamā noziedznieka” attēlu sniedz 17. nodaļa.

## LIELĀ NETIKLE BĀBELE

Atklāsmes 17: 1-6, 9, 18

### ***Tēli un simboli:***

Lielā netikle (1. pants – Ecehiēla 16; Hozejas 4: 11-13)

Dziļie ūdeņi (1. pants – 15. pants; Jeremijas 51: 13)

Viņas netiklības vīns (2. pants – Atklāsmes 14: 8; Jeremijas 51: 7)

Viņas tērps (4. pants – 2. Mozus 28. nodaļa)

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā Jānis apraksta, kā sarkanais pūķis vajā sievieti un kā tā bēg tuksnesī. Šī sieviete aino Dieva ļaudis, bet pūķis – sātanu, kas darbojas caur cilvēku varām, šajā gadījumā Romas impēriju. 17. nodaļā viens no eņģeļiem ar septiņām sērgām atkal Jāni aizved tuksnesī. Viņš tur redz sievieti sēžam uz sarkana zvēra ar septiņām galvām un desmit ragiem – gluži kā pūķim, kas izkāpa no jūras, tikai ne uz šīm galvām, ne ragiem vairs nav nekādu kroņus. Tādējādi sieviete ne tikai ir zvēra radīta, bet arī to komandē un pat vada. Viņa tiek raksturota kā netikle, kas sēž pie dziļajiem jeb daudzajiem ūdeņiem un piekopj netiklību ar zemes ķēniņiem, apdzirdot zemes iedzīvotājus ar savas netiklības vīnu.

Izraēliešu neuzticība Dievam, pievēršanās pagānu reliģijām, pagānu tradīciju un uzvedības sajaukums ar patieso ticību Bībelē bieži tiek ainots ar netiklību. Ecehiēla 16. nodaļā aprakstīta Dieva iežēlošanās par Jeruzālemi, kas guļ savās asinīs (grēkos). Taču tad, kad Dievs atjauno viņas godu, tā atkal kļūs par netikli, kura piekopj elkdievību, nokauj un sadedzina Dieva bērnus un piedāvājas visām apkārt esošajām politiskajām varām. Tāpēc Dievs ir spiests izmantot šīs varas, lai Jeruzālemi iznīcinātu un nodedzinātu. Šajos notikumos redzama izteikta līdzība ar Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā aprakstīto ainu.

Arī kristīgā draudze – sieviete tuksnesī no Atklāsmes 12. nodaļas – ir pārvērtusies līdz nepazīšanai, par ko Jānis ļoti brīnās. Sākumā tā tika nežēlīgi vajāta, taču vēlāk, ieguvusi Dieva dāvāto cieņu un godu, draudze pieņēma pagānu ieradumus un savienojās ar politiskām varām, nogalinādama Jēzus Kristus sekotājus (6. pants). Tā kļuva par visas pasaules baznīcu, ar savām mācībām ietekmējama ļaudis tik ļoti, ka cilvēki vairs nespēj loģiski spriest. Laiku beigās tomēr laicīgās varas to iznīcinās un *apris ugunī* (16. pants).

No vienas puses, sievietes apģērbs liecina par viņas bagātību, bet no otras puses šeit saskatāma līdzība ar izraēliešu Augstā priesteru drēbēm. Arī viņa tērps sastāvēja no purpura, sarkana auduma, zelta un dārgakmeņiem. Pie Augstā priesteru cepures bija uzraksts “Svēts Kungam” (2. Mozus 28: 30-38). Arī uz sievietes pieres lasāms teksts – “Noslēpums, lielā Bābele, visas zemes netikļu un netīrību māte”. Šī draudze reiz bija Dieva ļaudis, taču tagad tā pretojas Jēzus Kristus sekotājiem (salīdzini ar Atklāsmes 13: 15). Viņa ir māte visam, kas pretojas Dievam un viņa vārdam, un ienaidniece visiem tiem, kuri ievēro Dieva baušļus un saglabā ticību Jēzum Kristum (salīdzini ar Atklāsmes 14: 12), tomēr joprojām sevi nemitīgi pasniedzama kā vienīgo salīdzinātāju starp Dievu un cilvēku. Visas pasaules cilvēkiem tā šķiet esam patiesā draudze.

Sieviete sēž uz septiņiem pakalniem; tā ir lielā pilsēta, kurai Jāņa laikā ir vara pār zemes ķēniņiem (Atklāsmes 17: 8-9). Ir pietiekami daudz detaļu šīs būtnes identificēšanai. Varas

apraksts ir tik acīmredzams, ka pat katoļu tulkotās *Jeruzālemes Bībeles* piezīmēs teikts, ka šeit domāta Roma, un tieši Romas impērija Nerona valdīšanas laikā. Taču tiek aizmirsts, ka šī pilsēta, saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 16. un 17. nodaļu, spēlēs noteicošo lomu līdz pat Kristus otrajai atnākšanai. Tādējādi šo tēlu nevar ierobežot tikai ar politisko Romu. Vēlāk apskatīsim sīkākas detaļas un simbolus, kas to apstiprina. Reformācijas laika cilvēkiem bija skaidrs, ka šeit ir darišana ar Romas baznīcas varu. Tā vajāja citādi ticošos kristiešus un nonāvēja viņus (salīdzini ar Jāņa 16: 2-3). Romas baznīca kristīgajā ticībā iepina pagānu mācības, sajaukdama ļaužu prātus tik ļoti, ka tie vairs nespēj atzīt Bībeles patiesības.

Pirmais izklāsts

## BĀBELES VĪNS

Katoļu baznīca apgalvo, ka Bībele nav pietiekams ticības pamats, nepieciešamas arī tradīcijas – vēlāk pievienotas doktrīnas un ieradumi, kas pamatoti uz pāvestu un koncilu doktrinārajiem lēmumiem. Bez tam baznīca turpinot attīstīties.

“Katolicisms kā tāds un jebkurā ziņā nav jāierobežo saskaņā ar agrīno kristietību vai pat Kristus vēsti; tikpat maz kā nobriedis ozols ar mazu zīli... Tūkstošu un tūkstošu gadu laikā katolicisms izrādīsies nesalīdzināmi bagātāks, krāšņāks un daudzveidīgāks dogmās, tradīcijās, likumos un kultūrā par mūsdienu katolicismu. Piektajā tūkstošgadē pēc Kristus reliģiozs vēsturnieks katolicismā bez pūlēm atradīs virkni ideju, veidolu un formu, kuru izcelsme meklējama Indijā, Japānā un Ķīnā.” ... “Patiesi, tas nenonievā pagānu kulta piekopšanu un simbolus, kur vien ir iespējama kristīga iedvesma un veidola maiņa. Tas nav ne vājums, ne konformisms – tas ir praktiskais katolicisms.” (*Karl Adam, Das Wesen des Katholizismus*, Patmos Publishing Company, Düsseldorf, 1949, 11. un 187. lappuse).

Tam pretēji protestantu draudzes aizstāv principu *Sola Scriptura* – “tikai Raksti”, lai gan daudzos ticības jautājumos tās ir palikušas katoļu tradīcijās un neatzīst, ka nekādā gadījumā neturas “tikai un vienīgi pie Bībeles”. Šī iemesla dēļ katoļu puse jau kopš reformācijas laika ir izteikusi pārmetumus, taču daudzas tradīcijas joprojām netiek atstātas.

Piemēram, luterāņu baznīcas vēsturnieki atzīst, ka mācība par nemirstīgu dvēseli kristietībā ir ienākusi no pagānisma jau trešajā gadsimtā pēc Kristus, un 1515. gadā to katoļu baznīca iecēla dogmas kārtā (Osterloh-Engelland, *Biblisch-theologisches Handwörterbuch zur Lutherbibel*, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen, 1964, 626. lpp.)

Mārtiņš Luters šo mācību atmata kā “velna izdomājumu, kas Kristus mācības mīda kājām un tās iznīcina” (M. Luther, *Assertio omnium articolorum*, Vācu izdevums, 1520). Neskatoties uz to, mūsdienās daudzi luterāņi dvēseles nemirstību aizstāv, būdami pretrunā ar savu reformācijas pirmsācēju. Arī daudzas brīvbaznīcas savās doktrīnu sistēmās ir pieņēmušas šo katolisko dogmu.

Tāpat jautājumā par atpūtas dienu lielākā daļa protestantu baznīcu saglabā katoļu tradīciju. “Piemēram, ņemsim kaut vai svētdienas ievērošanu, kurā notiek dievkalpojuma apmeklēšana un atturēšanās no lieka darba. Daudzu gadu gaitā protestanti tai ir piešķīruši lielu vērtību. Man gribētos vērsties pie maniem protestantu lasītājiem ar ļoti draudzīgu jautājumu: “Jūs taču ticat, ka reliģijas jautājumos tikai un vienīgi Bībele ir drošs vadonis? Jūs ticat arī tam, ka viens no

kristīgās ticības pamatpienākumiem ir svētdienu turēt svētu? Bet kur Bībele runā par šādu pienākumu? Es esmu Bībeli izlasījis no 1. Mozus grāmatas pirmā panta līdz Atklāsmes grāmatas pēdējam pantam, un nekur neesmu atradis nekādu norādi uz pienākumu turēt svētu svētdienu. "Bībelē un Vecajā Derībā minētā diena ir nevis svētdiena, pirmā nedēļas diena, bet sestdiena, nedēļas pēdējā diena. ... Ja kāds līdzīgi jums ievēro svētdienu, vai viņš pilnīgi acīmredzami nepieņem Bībeles neatbilstību vienīgā ticības un reliģiskās dzīves vadoņa statusam? Vai tas šādi neapliecina, ka šīs mācības ieviešanai ir Dieva dota autoritāte, kuru jūs teorētiski noliedzat?" (Pater Dr. A. O'Brien, *The Faith of Millions*, Paul Publishing Co., Aschaffenburg, 1951, 195. lpp.)

*"Jautājums: Ko saka trešais bauslis?"*

Atbilde: Trešais bauslis saka: Piemini sabata dienu, ka turi to svētu.

*Jautājums: Kura diena ir sabats?"*

Atbilde: Sabats ir sestdiena.

*Jautājums: Kādēļ mēs sestdienas vietā ievērojam svētdienu?"*

Atbilde: Svētdienu sestdienas vietā mēs ievērojam tādēļ, ka katoļu baznīca svētumu ir pārnesusi no sestdienas uz svētdienu." (Rev. Peter Geiermann, C. SS. R., B. Herder Book Co., 15 and 17 South Broadway, St. Louis, MO, 1946, 50. lpp.)

Tieši tādā pat veidā daudzas protestantu draudzes seko katoļu tradīcijai arī kristībā. Zīdaiņu un mazu bērnu kristīšana ir radusies trešajā gadsimtā Ziemeļāfrikā, bet sestajā gadsimtā Itālijā tā jau bija guvusi virsroku (Karl Heussi, *A Compendium of Church History*, J. C. B. Mohr Publishing Co., Tübingen, 1956, §27 g). "Katoļi atzīst, ka kristību mainījusi ir katoļu baznīca" (R. C. and V. Broderick, *Catholic Encyclopedia*, T. Nelson, Nashville, 1908, Vol. 2, 263. lpp.) Akvīnas Toms raksta, ka trīspadsmitajā gadsimtā noteicošais kristību veids ir pagremdēšana, bet piesardzīgi piebilst: "Kristību var sniegt arī apslacinot vai aplaistot ar ūdeni" (*Summa Theol. III Q. 66, art7*"), (Pater Dr. John A. O'Brien, *The Faith of Millions*, Paul Pattloch Publishing Co., Aschaffenburg, 1951, 219. lpp.) Visbeidzot zīdaiņu apsmidzināšana ar ūdeni guva pārsvaru gluži praktisku iemeslu dēļ, aizstājot kristību pagremdējot.

Mārtiņš Luters sākumā zīdaiņu kristību neatbalstīja, nosaukdam to par "ākstīšanos un krāpšanu, ar kuru mēs apsmejam un zaimojam Dievu" (M. Luther, Erlangen Edition, vol. XI, p. 60 ff.) Saskaņā ar Bībeli, kristīts var tapt tikai tas, kurš tic Jēzum Kristum kā savam Glābējam. Tomēr taktisku un politisku iemeslu dēļ reformators diemžēl atļāvās iebiedēties, saglabājot zīdaiņu kristīšanu, kā tas pieņemts katoļiem.

Lai atspēkotu protestantu skaidrojumu, ka pāvests ir Antikrists, jezuītu priesteris Luiss d'Alkazars Atklāsmes grāmatā attēlotos notikumus pārbīdīja uz pagātni (salīdzini ar "Jēzus Kristus atklāsmes" 1. nodarbību). Atbilstoši šim skaidrojumam Antikrists ir politiskā Roma, kuras organizētie kari un vajāšanas iznīcināja tūkstošiem jūdu un kristiešu. Šādu viedokli daži protestantu teologi atbalsta vēl mūsdienās.

Savukārt cits jezuītu priesteris Fransisko Ribera 1585. gadā šo pravietojumu piepildījumu pārcēla uz nākotni. Protestantu pasaule 19. gadsimtā šo futuristisko viedokli pieņēma un attīstīja tālāk, izmantojot dispensionālismu. Pēc kristiešu *slepenās aizraušanas* jūdi pieņemšot evaņģēliju un sludināšot to citiem ļaudīm, taču Antikrists, pats būdams jūds, tos apspiedīšot. Pēc septiņiem gadiem tos izglābšot Jēzus Kristus redzama parādīšanās. Laika gaitā šo viedokli ir pieņēmušas daudzas kristiešu konfesijas, un tas ir plaši sludināts ar grāmatu un filmu palīdzību, taču tā galu galā ir protestantu apkaroto jezuītu teorija.

**Tēli un simboli:**

Sarkanais zvērs (3. pants – Atklāsmes 12: 3; 13: 1-2)

Zaimu vārdi (3. pants – Atklāsmes 13: 1)

Kalni (9. pants – Jeremijas 51: 24; Daniēla 2: 35, 44)

Krievu rakstnieks Fjodors Dostojevskis Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā minētajā Bābelē un sarkanā zvēra politiskajā varā ir saskatījis katoļu baznīcu. Savā romānā *Brāļi Karamazovi* viņš atsaucas uz leģendu par *Lielinkvizitoru*. Grāmatā Lielinkvizitors saka Jēzum Kristus: “Bet taisni tad pie mums pielīdīs zvērs un laizīs mūsu kājas, un apslacinās tās ar savu acu asiņainajām asarām. Un mēs sēdīsimies šim zvēram mugurā un pacelsim biķeri, un uz tā būs rakstīts: «Noslēpums!» Bet tad un tikai tad iestāsies ļaudīm miera un laimes valstība... Runā un pareģo, ka tu nāksot un atkal uzvarēšot, nāksot ar saviem izredzētiem, ar saviem lepnajiem un varenajiem... Runā, ka kritīs kaunā netikle, kas sēdēs zvēram mugurā un turēs savās rokās noslēpumu, ka atkal sadumposies nevarīgie, saplēsīs viņas purpura mēteļi un atsegs viņas „riebīgo” miesu...” (F. M. Dostojevskis, *Brāļi Karamazovi*, Latvijas Valsts izdevniecība, Rīga, 1958., Piektās grāmatas V nodaļa).

Lai spētu saprast Atklāsmes grāmatas 17. nodaļu, lasītājam nepieciešama gudrība (9. pants), jo eņģeļa skaidrojums ir grūtāk saprotams par pašu atklāsmi. Lielākā daļa skaidrotāju atbalsta domu, ka sarkanais zvērs aino Dieva valdīšanu imitējošu pasaules mēroga politisku spēku. Sātans, sarkanais pūķis, šiem cilvēkiem (no jūras nākošajam zvēram Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā) ir ne tik vien nodevis savu varu, bet arī piešķīris krāsu. Ar šādu simboliku tiek uzsvērta rakstura mantošana. Vispasaules politiski reliģiskā valdība noteiktu laiku eksistēs, tad tās vairs nebūs, un beidzot viņa atkal atgriezīsies (8. pants).

Arī šis ainojums nepārprotami attiecas uz Romas impēriju. Tā patiešām zināmu laiku pastāvēja, tad tās nebija, un tā atkal būs (8. pants; daudzos grieķu rokrakstos vārda *tagad* nav). Kad Romas impērija bija kritusi, Romas bīskaps piesavinājās imperatora titulus un varu, piešķirdams kroņus laicīgiem valdniekiem, no kuriem pēdējais bija Napoleons Bonaparts. Taču 1798. gadā Francijas republika ģenerāļa Bertjē personā atcēla pāvestu no amata. 1806. gadā Napoleons beidzot ar Reinas konfederāciju praktiski izbeidza „Svētās Romas impērijas” pastāvēšanu un atņēma baznīcai politisko varu. Pāvesta tiesības tika atņemtas, lai gan, neskatoties uz sagrāvi, daļēji viņa vara turpināja eksistēt vēl līdz 1870. gadam. Nākamā atbilstība – 1929. gadā Musolīni ar Laterāna līgumu atjauno baznīcvalsti, bet līdz pat mūsu dienām Baznīcai ir salīdzinoši ļoti neliela politiskā vara, lai gan tās ietekme ir stipri pieaugusi. Tajā pašā laikā tiek runāts par ASV kā *Jauno Romu*. Ja šo varu sankcionētu katoļu baznīca un tās kursu turpmāk noteiktu Baznīcas politiķi, Romas impērija patiešām būtu atjaunota.

Septiņas galvas aino ne tikai Romas septiņus pakalpus, bet arī septiņus ķēniņus (9.-11. pants). Līdz šim Romai patiešām ir bijušas septiņas valdīšanas formas – ķēniņi, konsuli, diktatori, *decemviri* (desmit vīru valdība), triumvirāti, ķeizari un pāvesti. Jāņa laikā piecas no tām jau bija vēsturē („pieci ir krituši”), tajā laikā valdīja cēzars („viens ir”), kuru visbeidzot aizstāja pāvests („un viens vēl nav nācis”). Pāvestībai bija jāpaliek īsu laiku (salīdzini ar Atklāsmes 13: 5 – „42 mēneši”) un jāvalda kopā ar desmit ķēniņiem, kuri tajā laikā vēl nebija sākuši valdīt (12. pants).

Šeit ir saskatāmas valstis, kas radušās Romas impērijas vietā (salīdzini ar Daniēla 2: 40-41). Astotais ir jaunais politiski garīgais vadonis, kurš apvienos pasaules reliģijas un no Romas pārvarīs visu zemeslodi. Tā kā viņš ir viens no septiņiem, apraksts acīmredzot attiecas uz pasaules mēroga politiski aktīvo pāvestību ASV aizgādībā, kā tas aprakstīts Atklāsmes 13: 11-17.

Pēc politiskās varas atņemšanas pāvestībai 1798. gadā un „Svētās Romas impērijas” pastāvēšanas beigām 1806. gadā šķiet, ka uz mūsu zemes vairs nav iespējams rasties politiskai kristīgi reliģiskai varas sistēmai. Turklāt pasaules iedzīvotāju pilnīga politiskā un reliģiskā vienotība mūsu dienās daudziem cilvēkiem ir vienkārši neiedomājama. Individuālisms un plurālisms, tiecoties uz autonomiju un pašizteikšanos, līdz šim ir torpedējis visas pūles pēc vienotības. Acīmredzot neviens nav spējīgs realizēt jauno pasaules kārtību. Tomēr saskaņā ar astoto pantu zvērs atkal atgriezīsies. Visa cilvēce brīnīsies, ka pēc demokrātijas un brīvības laika atkal ir kļuvis iespējams šāds vispasaules politiski reliģisks pārvaldes veids, kas vairs nepieļauj plurālismu, vārda brīvību un toleranci.

Uz kādu laiku pasaules politiķi kļūs vienoti, pakļaudamies šīs politiski reliģiskās varas vadībai, šādi sekojot Bābelei cīņā pret Jēzu Kristu un viņa draudzi (12. – 14. pants). Cīņas iemesli ir aprakstīti Atklāsmes 13. nodaļā. Taču 14. pantā eņģelis jau sniedz ieskatu nākotnē (Atklāsmes 19: 19-21). Jēzus Kristus otrās atnākšanas laikā visi pretkristīgie spēki tiks uzvarēti, tādēļ uzticīgajiem nav jābaidās. Zvēra vara tiks sagrauta tieši tāpat, kā tas reiz notika ar Bābeli.

Pasaules politiķi īsu laiku ļaus sevi pārvaldīt Bābelei, jo reliģiski vienota cilvēce šķitīs tiem sniegtam priekšrocības. Taču septītās sērgas laikā viņi savas domas mainīs (Atklāsmes 16: 19). Tie nometīs jūgu, kas tos līdz šim vadījis, un šo varu iznīcinās (16. pants). Tie aptvers, ka Romas mācības viņus ir maldinājušas, tāpēc vispasaules reliģiju ar visām tās struktūrām un organizācijām iznīcinās. Līdzīgi tam, kā cilvēku sanikno prostitūta, kas to aplipinājusi ar nedziedināmu slimību, ļaudis dusmu pārņemti uzbruks *lielajai netiklei Bābelei*, kuras mācības tos darījušas aklus un novedušas mūžīgajā nāvē. 16. pants rāda, cik liels naids ir pārņēmis šos cilvēkus: tie viņu aplaupa, atkailina, noplēš viņai drēbes, ēd tās miesu un sadedzina pašu uguni. Citiem vārdiem – katedrāles, lūgšanu nami un baznīcu iestādes tiek pamestas, izlaupītas, un beidzot izgaist dūmos.

Taču ar to zvēra politiski reliģiskā vara vēl nav kritusi, taisni pretēji – visa valdīšana tagad tiek nodota zvēram (17. pants). Pirmajā brīdī ir grūti aptvert, ka, pāvestīgajai Romai esot Bābelei, astotā galva ir politiski reliģisks valdnieks, kas pār cilvēci valda no Romas kā garīgais tēvs. Taču vēsture vēstī par diktatoriem, kas ne reizi vien ir vērsušies paši pret savām partijām un organizācijām, kad tās viņiem vairs nav šķitušas noderīgas vai stājušās ceļā viņu neierobežotajai vēlmei pēc varas. Arī nākotnē nav gaidāms nekas citādāks, turklāt eņģelis paskaidro, kāpēc notiks tieši tā: Dievs pasaules politiķiem tiks iznīcināt Bābeli un pilnībā pakļauties jaunajam pasaules valdniekam. Nepārprotami ir parādīts, kurš un kā gatavo pasaules vēstures noslēgumu, beidzamo norēķinu dienu.

## PĀRDOMĀM

Kādas pie Jēzus Kristus un viņa Vārda nevadošas reliģiskas mācības varbūt joprojām tur mani uzskatu gūstā?

## *CITS SKAIDROJUMS*

Ja sarkanais zvērs aino pasaules lielvaras, kuras vada politiski reliģiski vadoņi, ir iespējams Atklāsmes grāmatas 13. nodaļai līdzīgs skaidrojums. Septiņi ķēniņi ir septiņas Dieva tautu vajājošas lielvaras, kuru valdniekiem ir gan politiska, gan reliģiska vara:

- Ēģipte (2. Mozus 1: 22 un 14: 9-12 – pakāpeniska Dieva ļaunu iznīcināšana, nokaujot visus jaundzimošos zēnus; kauja pie Sarkanās jūras);
- Asīrija (2. Ķēniņu 17: 6 – Izraēla desmit cilšu krišana);
- Babilonija (2. Laiku 36: 17-20 – Jeruzālemes izpostīšana un atlikušā Izraēla aizvešana gūstā);
- Medopersija (Esteres 3: 8-13 – Hamana plāns iznīcināt visus jūdus);
- Grieķija (Antiohs Epifāns cenšas likvidēt jūdu ticību; „pieci ir krituši”);
- Roma (Jeruzālemes un dievnama iznīcināšana; jūdu ticības aizliegšana; visu jūdu izraidīšana no Palestīnas; kristiešu vajāšana – „viens ir”);
- Pāvesta Roma (citādi domājošo kristiešu vajāšana; krusta kari pret albigēņiem, katherinešiem un valdiešiem – „un viens vēl nav nācis”).
- Astotā galva ir no jauna stiprinātā, visā pasaulē politiski aktīvā pāvestība.

Daudzi skaidrotāji astotajā galvā saskata to pašu varu, kuru Jānis aprakstījis ar no zemes nākošo zvēru (Atklāsmes 13: 11-17) un kurš mūsdienās jau ir saskatāms kā Amerikas imperiālisms. Taču Atklāsmes 16: 13 šī vara ir nosaukta par „viltus pravieti”, zvēra pārstāvi. Arī Atklāsmes 19: 19-20 viltus pravietis ir nošķirts no zvēra un zemes ķēniņiem kā atsevišķa vara.

## *PRIEKŠ UN BĒDAS PAR BĀBELES KRIŠANU*

Atklāsmes 18: 1-24 un 19: 1-10

### ***Tēli un simboli:***

Bābele ir kritusi (2. pants – Jesajas 21: 9)

Visi nešķīstie putni (2. pants – Mateja 13: 4 un 19; Marka 4: 15)

Izejiet (4. pants – 1. Mozus 19: 12-17)

Atklāsmes grāmatas 18. nodaļa Bābeles iznīcināšanu attēlo no trešā skatu punkta. Atklāsmes 16: 19 Bābele sašķējas trijās daļās; 17: 16 tā tiek sadedzināta kā ienīsta prostitūta, un šajā nodaļā tiek izmantota bagātas pilsētas krišanas aina. Trejādā Bābeles beigu apraksta uzdevums ir sniegt pārliecību, ka viss notiks tieši tā, kā Jānis to attēlojis. Pirms trešā apraksta apustulis vēlreiz atkāpjas uz laiku, kurā vēl ir iespējams atteikties no Bābeles ietekmes.

Īstenībā ar triju eņģeļu aicinājumu Atklāsmes 14: 6-12 vajadzētu būt pietiekami, lai brīdinātu ikvienu, kurš ir atvērts Dievam un viņa Vārdam. Tomēr pat uzticīgie ļaudis bieži vien nejauda, kas ir taisns, pareizs un labs, bet seko ierastām tradīcijām. Dzīvot ieradumos ir ērti, turpretī jauna pārliecība rada neērtības, tāpēc daudzi labprātāk paliek, kur ir, un aizstāv savu uzvedību. Arī Lats bija ērti apmeties Sodomā, un eņģeļiem viņu un viņa ģimeni ar spēku vajadzēja izvilkāt no iznīcībai lemtās pilsētas, lai uzticīgais neaizietu bojā kopā ar bezdievīgajiem.

Kaut arī triju eņģeļu vēstis ir tikušas pasludinātas ikvienam cilvēkam visā pasaulē, Bābelē joprojām atrodas Dieva ļaudis, kas pat nedomā kaut kur doties. Tāpēc Dievs tagad uzsāk pēdējo glābšanas operāciju, aicinādams uzticīgos steidzīgi bēgt no Bābeles – gluži tāpat, kā senos laikos tika steidzināti jūdi (Jesajas 48: 18-20). Aicinājums īpaši domāts tiem, kuri vēl nav pieņēmuši zvēra zīmi pie pieres, bet tikai uz rokas – kuri nav pilnīgi pārliecināti par Bābeles mācībām, bet vienīgi aiz bailēm no vajāšanām un ekonomiskām grūtībām dara to, kas viņiem tiek uzspiests. Patiesībā tie nav pievilti un pieder Dieva bērniem, tāpēc viņš tos aicina iziet. Taču, ja viņi neņem vērā šo pēdējo brīdinājumu, tos kopā ar Bābeli piemeklēs viens un tas pats liktenis, jo viņu grēki būs sasnieguši Debesis. Tas ir jaunais Bābeles tornis, uz kura pamatiem būvē ikviens cilvēks, kurš uzskata sevi par pārliecinātu vilinošās vispasaules reliģijas piekritēju.

Pēc tam Jānis redz citu eņģeli, kas apgaismo visu pasauli. Šādi ikvienam tiek piedāvāta iespēja atzīt patiesību. Eņģelis varenā balsī pasludina, ka Bābele ir ne tikai bijusi neuzticīga Dievam, bet arī kļuvusi par dēmonu un visu nešķīsto putnu mājokli. Tā vairs nav cienīga saukties par Jēzus Kristus draudzi. To vairs nevada Svētais Gars – viņu ir pievīlis Dieva ienaidnieks.

Šodien daudziem cilvēkiem skaidrā un nepārprotamā vēsts šķiet neatbilstoša, jo tā apsūdz pasaulplašu baznīcu. Tolerances laikmetā šādu patiesību šķietami nav iespējams pasludināt, taču eņģelis nenosoda ļaudis, kuri tur atrodas – viņš tos nosauc par Dieva ļaudīm un aicina iziet no tās. No otras puses, tiek pasludināta sistēmas krišana. Kopā ar Bābeli bojā aizies vienīgi tie, kuri neatsauksies šim pēdējam aicinājumam.

Eņģeļa piedraudētais sods (6. pants) nav atriebības, bet taisnīguma izpausme. Senajā Izraēlā viltus liecinieks bija jāso da ar tādu sodu, kādu pēc viņa liecības būtu saņēmis nepatiesi apsūdzētais (5. Mozus 19 16-19). Bābele Jēzus Kristus sekotājus cilvēku tiesās ir nepatiesi apsūdzējusi par bezdievjiem, kuri atrodas savienībā ar sātanu, un pieprasījusi to sodīšanu ar nāvi. Tagad viņa saņem Debesu tiesas spriedumu. To sagaida tas pats sods, kādu tā pieprasījusi uzticīgajiem. Soda dubultojums ir izteiciens, kas rāda, ka spriedums ir galīgs un nepārsūdzams (salīdzini ar Jeremijas 16: 18 un 17: 18).

Bābelei vajadzētu zināt, kā Dievs soda viņas rīcību, tomēr tā jūtas droša un līdzīgi senajai pilsētai domā, ka mūžīgi pārvaldīs pasaules politiskos vadītājus un ka viņu gaida laimīga nākotne (salīdzini ar Jesajas 47: 7-8). Taču Dievs tai jau ir nolasījis spriedumu un nozīmējis sprieduma izpildes dienu. Tas notiek septītās sērgas laikā. Šajos pantos (Atklāsmes 18: 5-8) lietotā gramatiskā konstrukcija paskaidro, ka Debesīs ir notikusi tiesa, kuras gaitā Dievs ir izskatījis cilvēku dzīves gājumus un pasludinājis bezdievīgajiem spriedumu, kurš vēlāk tiks izpildīts. Pirms Jēzus Kristus atgriešanās jau būs skaidrs, kurš tiks glābts un atradīsies viņa pusē, un kuram mūžīgā dzīvība būs liegta.

Šeit arī noslēdzas Bābeles sprieduma pasludināšana. Devītais pants atgriežas pie septītās sērgas un vēsta par ļaužu reakciju uz lielās pilsētas krišanu. Vispirms par to žēlojas politiskie vadītāji, jo patiesībā viņi ir tie, kas pilsētu iznīcinājuši, lai gan niknumā un aklajās dūsmās tie nav spējuši saskatīt posta cēloni iepriekš. Tagad viņi sāk apjaust, ko tie kopā ar Bābeli ir zaudējuši.

Cilvēki politisku varu ir vairāk tendēti pieņemt tad, ja tā šķietami ir Debesu sankcionēta, taču tagad zemes varenajiem vairs nav nekādu reliģisku līdzekļu, lai spētu pārvaldīt savus padotos.

Atklāsmes 17. nodaļa izgaismoja Bābeles politiskās saites. 18. nodaļa runā par ekonomiskajiem sakariem, jo Bābele ir bijusi arī pasaules mēroga ekonomiska vara – tādēļ tā spējusi panākt, ka beigu laika politiķi nosaka ekonomisku boikotu pret visiem tiem, kuri šai varai nepakļaujas (Atklāsmes 13: 17). Sakari ar Bābeli ir darījuši bagātus visas pasaules uzņēmējus. Apustulis Jānis īpaši uzskaita greznuma priekšmetus, kuru transports un tirdzniecība ir darbinājuši ekonomiku. Bābeles krišana ir izraisījusi vispasaules ekonomisku lejupslīdi, jo šī pilsēta ir bijusi iesaistīta ļoti daudzos darījumos.

Kopš valsts un baznīcas savienības sākuma mūsu ēras ceturtajā gadsimtā baznīca vienmēr ir spēlējusi nozīmīgu lomu ekonomikā. Vienā pašā Vācijas Federatīvajā republikā abas lielākās konfesijas, kuru kopējā bagātība ir vairāk par triljonu eiro, ir turīgākie uzņēmumi valstī, un tām pieder trīs reizes vairāk kā Hamburgai, Brēmenei, Berlīnei un Minhenei kopā. Bez ikgadējiem 17 miljardus eiro lielajiem ieņēmumiem, ko sastāda baznīcas nodokļi, tās saņem arī vairāk nekā 19 miljardus valsts subsīdiju. Šīs finanses pārvalda divpadsmit baznīcas bankas, aktīvi iesaistīdamās daudzos ekonomiskos uzņēmumos. Kā redzams, Bābeles ietekme uz pasaules ekonomiku nav nekas neparasts, un tās krišana ir ekonomiska katastrofa.

Kamēr viena ļaužu daļa sūkstās par šo notikumu, Jēzus Kristus sekotāji un Debesu iemītnieki priecājas. Tā nav ļauna liksmošana par notikušu nelaimi, bet prieks, ka vajāšanas un apspiešana ir beigusies. Dieva ļaudis beidzot var atviegloti uzelpot.

Lai paspilgtinātu Bābeles krišanas ainu, kāds eņģelis met jūrā milzīgu dzirnakmeni. Šī darbība simboliski atgādina pravieša Jeremijas spriedumu par seno Bābeles pilsētu (Jeremijas 51: 59-64). Tālākajā pilsētas ikdienas dzīves aprakstā eņģelis uzsver, ka šī vara vairs nekad neparādīsies. Tiesas spriedumam ir trīskāršs pamatojums: tā ir pārvaldījusi pasaules ekonomiku, maldinājusi tautas ar savām burvestībām un ir atbildīga par to cilvēku nokaušanu, kuri runāja Dieva uzdevumā, piederēja un kalpoja viņam (pravieši un svētie), turklāt tā ir arī atbildīga par to cilvēku nāvi, kas uz zemes ir nokauti viņas valdīšanas laikā.

## *PĀRDOMĀM*

Kas man ir svarīgāks – ekonomiskas priekšrocības, greznuma priekšmeti un labklājība, vai paklausība Dievam, kopība ar Jēzu Kristu un mīlestības pilnas attiecības ar līdzcilvēkiem?

Trešais izklāsts

## *NEMIRSTĪGA DVĒSELE NEPASTĀV*

Eņģeļa vēsts Atklāsmes 18. nodaļā ļoti skaidri atklāj, ka Bābele izmanto ne tikai politiskus līdzekļus, bet darbojas arī ar spiritiskām izpausmēm un okultām mācībām. Spiritisma pamats ir mācība par nemirstīgu dvēseli, kuras izcelsmi redzam sātana pirmajos melos (1. Mozus 3: 4). Nemirstības jēdziens Bībelē parādās tikai trīs nozīmēs – vienīgi Dievs ir nemirstīgs (1. Timotejam 6: 16); cilvēki saņems nemirstību tikai Jēzum Kristum atnākot, mirušo

augšāmcelšanās brīdī (1. Korintiešiem 15: 22-23 un 50-55; salīdzini ar Jāņa 14: 1-3 un 1. Tesalonīķiešiem 4: 13-18). Līdz tam viņi dus kapos ar izslēgtām prāta un gara spējām, un tiem nav nekādu spēju ietekmēt notikumus virs zemes (Mācītājs 9: 5-6, 10; Daniēla 12: 13; Jāņa 5: 28-29 un 6: 40).

Katoļu baznīcai trešajā gadsimtā pieņemot doktrīnu par nemirstīgu dvēseli (1515. gadā tā tika pasludināta par dogmu), gadsimtu gaitā ir attīstījusies pastāvīgi pieaugoša svēto un relikviju godināšana, kas pamatos nenožīmē neko citu kā mirušo pielūgšanu. Mirušo kaulu gabali tiek uzskatīti par svētiem un ievietoti baznīcu altāros, uz kuriem priesteri ikdienas pienes upurus. Miruši cilvēki tiek godāti un aicināti palīdzēt, lai gan Dievs to ir aizlēdzis (5. Mozus 18: 11; Jesajas 8: 19). Marijas un citu par svētiem jeb kanonizētiem uzskatītu mirušo parādīšanās nojauc jebkuras robežas ar spiritismu. Tiek godāti arī mirušo attēli un statujas, lai gan tas ir pretrunā ar trešo bausli (2. Mozus 20: 4-6; Jesajas 44: 9-20).

Dvēseles nemirstība ir viena no tām mācībām, kura daudzām kristīgajām baznīcām ir kopīga ar pagānu reliģijām, saistot kopā citādi pretrunīgus uzskatus. Tā ir labs pamats visu reliģiju vienotībai. Kas šo uzskatu pieņem, to apdraud iespēja tikt pieviltam ar Marijas, svēto un mirušu reliģisko vadoņu parādīšanos. Dvēseles nemirstībai ticošam cilvēkam pastāv briesmas uzticēties ne vairs Dieva Vārdam, bet pārdabiskiem iespaidiem un piedzīvojumiem.

### *KOPSAVILKUMS*

Tirāni un diktatori cits pēc cita ir apspieduši veselas tautas, tūkstošiem un pat miljoniem ļaužu novedot nāvē – un bieži to darot Dieva vārdā. Viņus visus pārspēs Bābele – politiski reliģiska vara, kura pasaules vēstures pēdējās dienās sagrābs neierobežotu varu pār cilvēci. Taču pirms Jēzus Kristus atnākšanas Dievs septiņās sērgās iznīcinās Bābeles varu. Tomēr tas nemainīs ļaužu domāšanas veidu. Viņi turpinās ienīst Jēzu Kristu un viņam pretoties. Kristus sekotāji varēs atviegloti uzelpot – Bābeles krišana ir zīme, ka Jēzus atnākšana ir pavisam tuvu, un tādēļ tuvu ir arī viņu pašu glābšana.

### *SKATS NĀKOTNĒ*

Pirms Jānis skata pasaules vēstures pēdējos notikumus, viņš vēlreiz ieskatās Debesīs, kur valda prieks un līksmība, jo tagad Dievs atkal atgūst neierobežotu varu, un viss ļaunais ir izskausts. Taču pirms tam viņš sēdīsies, lai spriestu tiesu, un liks bezdievīgajiem un ļaunuma iedvesmotājiem atskaitīties. Jebkura netaisnība tiks uz visiem laikiem izbeigta. Tikai tad uz mūžu mūžiem izbeigsies nāve un ciešanas.

### *SESTĀS TĒMAS JAUTĀJUMI*

1. Ko līdzībā attēlo Izraēla tautas atbrīvošana no Ēģiptes jūga?
2. Kāpēc cilvēki laiku beigās vairs nespēj atzīt Bībeles patiesības?

---

3. Kā trīs pretkristīgie spēki mēģina atgūt savu ietekmi uz cilvēci?

---

4. Kas notiek sestās sērgas laikā, un ko tas nozīmē?

---

5. Kādēļ Dievam vēlreiz ar īpašu brīdinājumu jāliek saviem ļaudīm iziet no Bābeles?

---

6. Kāpēc politiski un ekonomiski ietekmīgas personas žēlojas par Bābeles krišanu?

---

7. Kādēļ Jēzus Kristus sekotāji par to priecājas?

---

8. Uzraksti šeit, lūdzu, jautājumus, kādi Tev ir radušies, mācoties šo tēmu:

---

---

---